

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Jetair NV, BTW-eenheid BTWE Travel4you

Strona pozwana: FOD Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Rechtbank van eerste aanleg te Brugge – Wykładnia art. 49 i art. 63 TFUE, art. 26 ust. 3 i art. 28 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) – Wykładnia i ważność art. 153, art. 309 i art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) – Szczególnie uregulowanie obowiązujące dla biur podróży – Świadczenie usług implikujące wykorzystanie innych podatników dla przeprowadzenia transakcji poza Unią – Brak zwolnienia – Zasady równości, neutralności podatkowej i proporcjonalności

Sentencja

- 1) Artykuł 28 ust. 3 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku i art. 370 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej nie sprzeciwiają się wprowadzeniu przez państwo członkowskie przed dniem 1 stycznia 1978 r., w trakcie biegu terminu transpozycji szóstej dyrektywy 77/388 przepisu, który zmienia jego istniejące regulacje poprzez opodatkowanie podatkiem od wartości dodanej transakcji biur podróży związanych z podróżami organizowanymi poza Unią Europejską.
- 2) Państwo członkowskie nie narusza art. 309 dyrektywy 2006/112 poprzez brak zrównania usług świadczonych przez biura podróży ze zwolnioną z podatku działalnością pośredników, gdy owe usługi odnoszą się do podróży organizowanych poza Unią Europejską i poprzez opodatkowanie owych usług podatkiem od wartości dodanej, jeżeli opodatkowywało ono owe usługi w dniu 1 stycznia 1978 r.
- 3) Artykuł 370 w związku z pkt 4 części A załącznika X do dyrektywy 2006/112 nie narusza prawa Unii poprzez udzielenie państwom członkowskim uprawnienia do utrzymania opodatkowania usług biur podróży związanych z podróżami organizowanymi poza Unią Europejską.
- 4) Państwo członkowskie nie narusza prawa Unii, a w szczególności zasad równego traktowania, proporcjonalności i neutralności podatkowej traktując biura podróży w rozumieniu art. 26 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388 i art. 306 dyrektywy 2006/112 odmiennie od pośredników i przewidując, jak uczyniło to rozporządzenie królewskie z dnia 28 listopada 1999 r., zasadę, wedle której jedynie usługi owych biur podróży, a nie pośredników są opodatkowane, gdy są związane z podróżami organizowanymi poza Unią Europejską.

(¹) Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 marca 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Administratiwen syd Sofija-grad – Bułgaria) – Głobył Trans Łódzistik OOD przeciwko Naczałnik na Mitnica Stoliczna

(Sprawy połączone C-29/13 i C-30/13) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Wspólnotowy kodeks celny — Artykuły 243 i 245 — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 — Artykuł 181a — Decyzja zaskarżalna — Dopuszczalność skargi do sądu bez wcześniejszego wniesienia odwołania w trybie administracyjnym — Zasada przestrzegania prawa do obrony]

(2014/C 135/12)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Głobył Trans Łódzistik OOD

Strona pozwana: Naczelnik na Mitnica Stoliczna

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Administratiwen syd Sofija-grad – Wykładnia art. 243 i 245 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz. U. L 302, s. 1) oraz art. 181a ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1) – Zasady prawa do obrony i powagi rzeczy osądzonej – Prawo do zaskarżenia decyzji organu celnego w sprawie retrospektywnego pokrycia długów celnych, nawet w przypadku, gdy decyzje tego organu są ostateczne – Dopuszczalność skargi do sądu bez wcześniejszego wniesienia odwołania w trybie administracyjnym – Decyzja organu celnego wydana z naruszeniem wymogów proceduralnych – Obowiązek sądu w takim wypadku do wydania orzeczenia w przedmiocie skargi bez uwzględnienia obowiązku wcześniejszego wniesienia odwołania w trybie administracyjnym

Sentencja

- 1) *Po pierwsze, decyzja, taka jak jedna z decyzji rozpatrywanych w postępowaniach głównych, która ma na celu sprostowanie wartości celnej towarów na podstawie art. 30 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., i która wiąże się z powiadomieniem zgłaszającego o powstaniu zobowiązania do zapłaty dodatkowej kwoty podatku od wartości dodanej, stanowi akt zaskarżalny w rozumieniu art. 243 rzeczonego rozporządzenia nr 2913/92. Po drugie, w świetle ogólnych zasad dotyczących przestrzegania prawa do obrony i powagi rzeczy osądzonej, art. 245 wspomnianego rozporządzenia nr 2913/92 nie sprzeciwia się przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w sprawach w postępowaniach głównych, które przewidują dwa odrębne środki zaskarżenia w celu podważenia decyzji wydanych przez organy celne, ponieważ przepisy te nie naruszają ani zasady równoważności, ani zasady skuteczności.*
- 2) *Artykuł 243 rozporządzenia nr 2913/92 nie uzależnia dopuszczalności skargi do sądu na decyzje wydane na podstawie art. 181a ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93 od wcześniejszego wykorzystania dostępnych administracyjnych środków zaskarżenia tych decyzji.*
- 3) *Artykuł 181a ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93 należy interpretować w ten sposób, że decyzja wydana na podstawie tego artykułu powinna być uznana za ostateczną i może być przedmiotem bezpośredniej skargi do niezależnego organu sądowego, nawet w przypadku gdy została wydana z naruszeniem prawa zainteresowanego do bycia wysłuchanym oraz do złożenia sprzeciwu.*
- 4) *W przypadku naruszenia prawa zainteresowanego do bycia wysłuchanym i do złożenia sprzeciwu przewidzianego w art. 181a ust. 2 rozporządzenia nr 2454/93, zmienionego rozporządzeniem nr 3254/94, do sądu krajowego należy określenie, w świetle szczególnych okoliczności zawisłego przez nim sporu i z uwzględnieniem zasady równoważności i skuteczności, czy w przypadku gdy należy stwierdzić nieważność decyzji, która została wydana z naruszeniem zasady dotyczącej przestrzegania prawa do obrony, sąd ów jest zobowiązany do rozpatrzenia skargi wniesionej na tę decyzję, czy też może przekazać sprawę do rozpoznania właściwemu organowi administracyjnemu.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 13.4.2013.